

Lê Xuân Nhuận và cựu Thiếu-Tướng Nguyễn Khắc Bình

THIẾU-TƯỚNG NGUYỄN KHẮC BÌNH

Lê Xuân Nhuận

VÀO một ngày không lâu sau Lễ Quốc-Khánh 1-11-1974, tôi lại nhận được lệnh khẩn vào gặp Đại-Tá (về sau là Chuẩn-Tướng) Huỳnh Thới Tây, Phụ-Tá Tư-Lệnh CSQG đặc-trách *Ngành Đặc-Biệt* Trung-Ương, mà không được biết lý-do hay mục-đích gì, cũng y như lần gọi tôi vào trình-diện, cuối tháng 9 năm 1973, để đưa tôi về Miền Trung.

Tôi vừa bước vào văn-phòng là Đại-Tá Tây dẫn tôi đi ngay với ông, lên xe, qua bên tòa lầu của Chuẩn-Tướng (về sau là Thiếu-Tướng) Nguyễn Khắc Bình, Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia.

Lên tầng trên rồi, ông mới nói nhỏ với tôi:

– Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh muốn gặp riêng anh.

Lúc đó, ngòai tại phòng-chờ ngay trước phòng-giấy của Tư-Lệnh CSQG đã có ba viên đại-tá đang bàn-cải gì đó với nhau.

Đó là các Đại-Tá (về sau là Chuẩn-Tướng) Nguyễn Văn Giàu, Phụ-Tá An-Ninh của Tư-Lệnh, và Trương Bảy, Phụ Tá Điều-Hành của Tư-Lệnh; cùng Đại-Tá Phạm Kim Quy, Trưởng Khối Tư-Pháp.

Đại-Tá Giàu thì tôi đã gặp trước rồi. Hồi mới từ Phủ Đặc-Ủy *Trung-Ương Tỉnh-Báo* qua *Cảnh-Sát Quốc-Gia*, ra công-tác ở Vùng II, từ trên phi-cơ bước xuống sân-bay là ông liền bị xâm-xoàng; tôi, là người ra đón ông—hầu như lần nào có việc gì liên-quan đến *Quân-Lực* hay *quân-nhân* là cấp chỉ-huy CSQG

tại Vùng II đều cử tôi đại-diện đi dự họp, tiếp-xúc, v.v... — tôi đã giúp đưa ông vào một phòng-ngủ trong khách-sạn *Nha-Trang* để ông nằm tạm nghỉ-ngoi.

Đại-Tá Tây giới-thiệu tôi với họ:

– Đây là Thiếu-Tá Lê Xuân Nhuận, Phụ-Tá Đặc-Biệt Khu I.

Sau khi các ông bắt tay tôi xong, Đại-Tá Bảy tóm-tắt cho Đại-Tá Tây biết sự hiện-diện của họ tại đây, đại-ý là họ phải vào báo-cáo ngay cho Tư-Lệnh biết về cái *Thông-Tư* quy-định thể-thức giải-tán biểu-tình, vì Tư-Lệnh muốn đọc cho biết nội-dung, trong lúc cần phải có quyết-định gấp về trường-hợp của Thiếu-Tá Liên Thành, Chỉ-Huy-Trưởng CSQG Thừa-Thiên–Huế, là người vừa mới đàn-áp một cuộc xuống đường do chính Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, Chánh Xứ Phú-Cam, dẫn đầu.

Đại-Tá Quy nói rằng mình mới nhậm-chức, nên không biết về cái *Thông-Tư* ấy, bảo các phân-hành tìm thì tìm không ra.

Đại-Tá Giàu nói là vấn-đề cần phải được giải-quyết ngay, vì phía *Hội-Đông Giám-Mục, Tòa Tổng-Giám-Mục*, nhất là “*Phong-Trào Chống Tham-Những*”, thì đang gây áp-lực nặng-nề lên Chính-Quyền.

Tôi lợi-dụng cơ-hội nói với Đại-Tá Giàu:

– Thừa đại-tá, trong vụ vừa rồi ở Huế, Thiếu-Tá Liên Thành đã làm đúng thủ-tục quy-định trong *Thông-Tư Liên-Bộ*.

Đại-Tá Giàu nhìn các Đại-Tá Bảy, Quy và Tây, nhún vai.

Tôi quay qua nói với Đại-Tá Tây rằng bức *Thông-Tư Liên-Bộ* ấy (Bộ Nội-Vụ, Bộ Tư-Pháp, và Bộ Quốc-Phòng) hiện có tại *Ngành Đặc-Biệt* của mình. Ông hỏi lại tôi có chắc hay không, ở đâu; tôi đáp là tại E2 (*Nha Phản-Tình-Báo/Nội-Chính*) của Trung-Tá Phạm Văn Ca; vì tại cấp Vùng tôi đã nhận được một bản sao từ nơi đó gửi ra.

Đại-Tá Giàu liền nhờ Đại-Tá Tây đi lấy giùm.

Đại-Tá Tây bảo tôi ngồi chờ, rồi cả bốn ông cùng rời phòng-chờ, xuống lầu...

Ngồi một mình, tôi vẫn-vơ suy-nghĩ xem những gì có thể sẽ xảy ra cho tôi.

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình là một người rất “*dữ*”, có thể nói là “*độc-tài*”.

Trước khi ông qua *Cảnh-Sát Quốc-Gia*, Trung-Uơng cũng như các Địa-Phương đều được tự-do báo-chí.

Nhiều cấp Vùng, Tỉnh, đã có ấn-hành những *đặc-san, nội-san, thư tin*, v.v... Nhưng ông ra lệnh từ nay cấm hết.

Tại Bộ Tư-Lệnh CSQG có tờ báo "*Bạn Dân*", ra đời từ thời *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*. Dưới thời Đại-Tá Tổng-Giám-Độc Nguyễn Văn Y, Chánh Văn Phòng [thay vì Phó Tổng-Giám-Độc] Nguyễn Văn Hay, chính tôi cũng đã có nhiều bài được nhận đăng trên đó, kể cả mấy bài có về... chương tai. Bây giờ thì "*Bạn Dân*" là tờ báo duy-nhất được tồn-tại, nhưng số đặc-biệt *Xuân 1973* thì mãi đến *Xuân 1974* mới được phát-hành.

Các vị soạn-thảo bản văn cải-tổ *Lực-Lượng Cảnh-Sát Quốc-Gia*, hẳn không rành về nguyên-tắc hành-chánh, nên trong *Sắc-Lệnh* số 17A/TT/SL ngày 1-3-1971, biến *Tổng-Nha CSQG* thành một *Bộ Tư-Lệnh*, ngang hàng các Bộ khác trong Nội-Các, tức là tách rời khỏi *Bộ Nội-Vụ*, nhưng đã không có một khoản nào nói về ngân-sách, cho nên ngân-sách của *Bộ Tư-Lệnh CSQG* vẫn còn nằm trong ngân-sách của *Bộ Nội-Vụ*. Tết năm 1974, các vị bên *Bộ Nội-Vụ* giờ lý, bắt bí, đòi phía CSQG phải nhượng bớt cho họ một phần, nếu không thì họ không chịu ký chuẩn-chi cho. Các cấp liên-hệ bên CSQG thì sợ, không dám trình nội-vụ lên Tư-Lệnh Nguyễn Khắc Bình. Báo hại, suốt cả tháng trời Cảnh-Sát Quốc-Gia cấp dưới không có xăng cho xe chạy; các Bộ Chỉ-Huy địa-phương phải dàn-xếp với các nhà thầu để mua chịu xăng cho cảnh-xa...

Ông ở trên cao, có những sự việc cấp dưới không dám trình lên nên ông đau hay... .

Khi ba viên đại-tá ấy từ văn-phòng Tư-Lệnh bước ra, Đại-Tá Tây ra hiệu cho tôi cùng đứng dậy để chuẩn-bị đến phiên mình vào.

Đại-Tá Bảy chỉ vào cái cặp hồ-sơ đang cầm trên tay (tôi đoán là vụ đàn-áp biểu-tình ở Huế), nhìn Đại-Tá Tây, lắc đầu... .

Đại-Tá Tây đưa tôi vào gặp Chuẩn-Tướng Bình.

Trong cuộc gặp mặt này, Đại-Tá Tây chỉ đóng vai trò dự-thính và quan-sát-viên, từ đầu đến cuối không hề nói một tiếng nào.

Sau khi bắt tay, mời ngồi, hỏi qua về sức khỏe và gia-đình tôi, xong Tướng Bình nói:

– Tôi định đưa anh ra làm *Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia* Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế, anh nghĩ sao?

Tôi không nghĩ sao hết.

Trong một thời-buổi mà giấc mơ của không biết bao nhiêu sĩ-quan cấp tá, dù là đã được biệt-phái từ Quân-Lực qua Cảnh-Lực rồi, hay là vẫn còn ở bên quân-ngũ, là được cử làm Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực một Tỉnh, một Thị-Xã, hoặc một Quận ở Thủ-Đô Sài-Gòn, thì tôi đã thấy chán ngán từ lâu cái chức-vụ mà giá-trị công-chính của nó đã bị nhiều người dẹp bỏ, để chỉ mong đợi cái hệ-quả tư-tà của nó mà thôi. Có thể nói đó là một cương-vị để làm tiền; trừ một số ít chỉ tự bằng lòng với những lợi-lộc vừa-phải tự-nhiên-mà-có, còn thì đua nhau đổi trắng thay đen vơ-vét cho đầy túi tham, mà điều tệ-hại hơn hết là do đó mà dung-dưỡng tệ-nạn xã-hội, làm suy-yếu đội-ngũ Quốc-Gia, tạo kẽ hở cho đối-phương xông lên.

Tôi nghĩ đến bản-thân tôi, mà gia-đình còn ở Nha-Trang: nếu làm việc ở Đà-Nẵng như hiện nay thì tôi còn có thể ít nhất mỗi tháng một lần về Trung-Uơng và nhân đó ghé thăm gia-đình, chứ đi làm việc ở các Tỉnh khác thì khó mà về Nha-Trang vì trái ngả đường; còn nếu đưa vợ+con theo thì cứ mỗi lần dòi-đổi chỗ ở là một lần hao-tôn, xáo-trộn, mà đã chắc gì ở được tại một Tỉnh nào lâu đâu.

Riêng đối với Huế, sau mười lăm năm dâu-bê—kể từ ngày tôi bị đày đi khỏi nó, vì chống độc-tài Nhà Ngô, vào năm 1960—bộ mặt đã khác hẳn rồi, tâm lòng cũng chẳng còn nguyên; bây giờ nếu tôi vẫn ở xa Huế mà giúp-đỡ Huế thì dễ, chứ ở ngay Huế thì e tôi sẽ khó lòng mà tự giúp-đỡ được ngay chính mình.

Tôi thấy rõ là các cấp chỉ-huy của tôi hiện nay, Chuân-Tướng Bình và Đại-Tá Tây, đã dành cho tôi một lòng ưu-ái đặc-biệt, cả một đặc-ân lớn-lao. Đáng lẽ tôi nên nói một câu gì khéo-léo, để vừa chối-từ vừa tỏ lòng cảm ơn.

Biết bao nhiêu lần tôi đã nghe rõ các người xung quanh, dù là ở cấp Xã Ấp, ở cấp Toán Tổ, nói đến “*cát-nhắc*”, nói đến “*chức-phận*”, nào là “*tri-ân*”, nào là “*trung-thành*”. Nhưng tôi không thể sử-dụng miệng lưỡi mình trong trường-hợp này, mặc dù biết rằng một lời nói ngọt sẽ gây được nhiều thiện-cảm nơi người nghe hơn.

Tôi đáp:

– Xin thiếu-tướng cho tôi ở lại Đà-Nẵng.

Cả Chuân-Tướng Bình lẫn Đại-Tá Tây đều giữ vẻ mặt điềm-nhiên, nhưng tôi nghĩ là họ hẳn không khỏi ngạc-nhiên.

Tướng Bình hỏi tôi:

– Tại sao anh không thích ra Huế?

Tôi nghĩ ngay đến trách-vụ *ổn-định tình-hình nội-chính ở Miền Trung* mà Trung-Uơng đã giao cho tôi, nhất là ở Huế, mà cụ-thể là chồng đơn/hồ-sơ khiêu+tổ dầy thịch từ Huế mà tôi đã tể-nhi xin giao qua cho phía *An-Ninh Cảnh-*

Lực nhận-hành năm ngoái—nhưng thực ra các vụ-việc vẫn chưa hẳn đã được giải-quyết trôi tròn.

Tôi thực tình trả lời Chuẩn-Tướng Bình:

– Vì tôi bị đỏi đi xa, nay được trở về; gặp những kẻ đáng bị trừng-trị mà *dung-thứ* thì không được, nhưng *ra tay* thì sẽ bị xem là trả thù hoặc trở mặt, e không trọn tiếng với đời...

VỀ VÙNG CHIẾN-TUYẾN 229

— Xin thiếu-tướng cho tôi ở lại Đà-Nẵng.

Cả Bình lẫn Tây đều giữ vẻ mặt thản-nhiên, nhưng tôi đoán là họ không khỏi ngạc-nhiên. Bình hỏi:

— Tại sao anh không thích ra Huế?

— Vì tôi bị đỏi đi xa, nay được trở về; gặp những kẻ đáng bị trừng-trị mà *dung-thứ* thì không được, nhưng *ra tay* thì sẽ bị xem là trả thù hoặc trở mặt, e không trọn tiếng với đời.

Phóng-ảnh trang 229 “Về Vùng Chiến-Tuyến” (1996)

Tướng Bình hỏi tiếp:

– Anh thấy nếu ở nơi khác thì dễ làm việc hơn ở Huế sao?

Tôi sợ là ông hiểu lầm rằng tôi tránh né những nơi khó-khăn. Tôi không tránh né khó-khăn mà tôi chỉ muốn tránh né những nơi mà mình có thể bị dùng làm vật hy-sinh. Tự-nhiên tôi thấy muốn nói, công-khai và trực-diện, vì đây quả là cơ-hội hiếm có, rằng: “Các ông đừng đánh giá tôi ngang hàng với đa-số cùng mang cấp-bậc và/hoặc cùng giữ chức-vụ như tôi!”—ý tôi định nói là vì tôi không gặp thời, chứ thực ra thì... Tôi bỗng kịp tự kiểm-chế, và chỉ trình-bày một cách mà tôi cho là... *khiêm-tốn*:

– Tôi có khả-năng làm Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực tại bất-cứ một Tỉnh nào trên toàn-quốc, mà không thua kém bất-cứ một người nào.

Nói xong, tôi tự thấy là mình đã lỡ lời.

Nhưng Tướng Bình gật đầu. Hẳn ông hiểu rõ là tôi nói thật.

Nhưng có lẽ ông tưởng tôi muốn xin đi làm Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực tại một Tỉnh nào không có người cũ quen tôi, để dễ trừng-trị những kẻ phạm-pháp hơn chăng, nên ông hỏi tôi:

– Anh nghĩ thế nào về Tỉnh Quảng-Nam?

Thừa-Thiên là quê mẹ tôi; tôi đã lớn lên ở đó, tôi có ở đó rất nhiều kỷ-niệm trọn đời khôn quên, thế mà tôi đã chối-từ, hưởng gì Quảng-Nam. Tôi thấy thật khó nói lên ý-kiến của mình. Tuy thế, nhìn thấy nét mặt của tôi là ông biết ngay tôi không nhận lời.

Ông liền nói tiếp:

– Tôi cho anh chọn Tỉnh nào anh thích.

Đến tận nước này thì thật quá lắm. Một vị Tư-Lệnh Lực-Lượng Cảnh-Sát toàn-quốc, đồng-thời cũng là Đặc-Ủy-Trưởng Phủ Đặc-Ủy Trung-Ương Tình-Báo, thứ-bậc gấp đôi Bộ-Trưởng, hiện có đầy-đủ quyền-hành cũng như dư-thừa thuộc-viên thân-tín để chọn bổ-nhiệm vào các chức-vụ chỉ-huy, từ ở Trung-Ương xuống đến Xã Phường, mà lại chấp-nhận cho tôi tự chọn địa-phương công-tác theo ý muốn riêng của mình!

Tôi thật xúc-động trước thái-độ đó, cùng lúc cảm thấy thỏa-mãn, vì tự-ái được vượt-ve.

Phải chăng Cấp Trên cần tôi tập-trung nỗ-lực đảm-trách an-ninh trật-tự riêng cho một Tỉnh quan-trọng, như Tỉnh Thừa-Thiên, mà tỉnh-ly là Thị-Xã Huế, nơi xuất-phát liên-tục của những phong-trào chống-đối Chính-Quyền Trung-Ương, và hiện nay vẫn là nơi sôi-sục chính-tình, nên cần có tôi có mặt thường-trực tại chỗ để chuyên-chú lo ổn-định nội-an; hoặc Tỉnh Quảng-Nam, là nơi bám trụ của các cơ-quan đầu-não của cả *Đảng-Ủy Liên-Khu V* lẫn *Bộ Tư-Lệnh Quân-Khu V* của đối-phương, cũng là hậu-cứ tiếp-nhận lực-lượng cộng-sản từ Bắc-Việt xâm-nhập vào, bàn-đạp để chúng vừa cầm chân *Quân-Đoàn I* của ta, vừa tiến sâu hơn vào các tỉnh ở phía Nam, kể từ vùng đất địa-đầu chiến-lược này bên trong phòng-tuyến A-Sau và Đèo Hải-Vân, nên cần có tôi chú-tâm bảo-vệ số đông đồng-bào bị kẹt tại các Xã Ấp thuộc vùng tranh-chấp ở giữa hai bên? Nếu thế thì tại sao ông lại bảo tôi chọn Tỉnh nào khác hơn? Hay là ông định đưa người nào khác đến thay-thế tôi ở trách-vụ và hoạt-hạt hiện-thời? Trong trường-hợp đó, tôi nên chọn một Tỉnh nào tiện đường cho tôi để dễ đi+ về chăm-sóc gia-đình hiện ở Nha-Trang.

Tôi bèn hỏi lại:

– Thừa thiếu-tướng, bất-cứ ở *Vùng* nào?

Tướng Bình mỉm cười, nhận thấy tôi đã lợi-dụng câu nói của ông, trả lời:

– Cứ tạm chọn ở *Vùng I* trước đã!

Quảng-Trị, Quảng-Tín, Quảng-Ngãi, đều càng bất-tiện hơn Thừa-Thiên và Quảng-Nam. Tôi suy-nghĩ nhanh trong đầu: nếu lại từ-chối thì có thể làm cấp trên bực mình, nên tôi dựa theo câu nói của ông mà trả lời ông, vì tôi biết chắc là sẽ bị từ-chối ngay:

– Nếu thiếu-tướng cho tôi đảm-trách Thị-Xã Đà-Nẵng...

Và, để mở một lối thoát cho cả ông lẫn tôi, hầu chấm dứt vụ cử-nhiệm này, tôi nói thêm:

– Tôi có thể kiêm-nhiệm cả *Đặc-Cảnh Vùng I* lẫn *Cảnh-Lực Thị-Xã Đà-Nẵng*, để nâng phía Sắc-Phục ở đó lên... .

Chuẩn-Tướng Bình im-lặng một lát rồi chuyển câu chuyện qua đề-tài khác. Ông hỏi tôi:

– Anh có tham-gia đảng-phái nào không?

Tôi đáp:

– Tôi là người không đảng-phái.

Có lẽ ông muốn hỏi xem, ngoài các đảng-phái chính-trị ra, còn có hội-đoàn, phe-nhóm hoặc nhân-vật hữu-danh hữu-quyền nào khác đỡ đầu cho tôi hay không, nên ông khéo-léo:

– Hồi đó, ai giới-thiệu anh qua Phủ Đặc-Ủy?

Sự-việc thật là đơn-giản, nhưng ông không nghĩ đơn-giản, và tôi cũng khó trình-bày đơn-giản.

Cả một quá-trình chuyển-biến của Ngành *Cảnh-Sát Công-An Quốc-Gia* qua suốt gần ba thập-niên hiện lên trong đầu-óc tôi; nhưng các viên-chức dù cao cấp nhất, dù lớn chức nhất, và già nghề nhất, cũng có mấy ai nắm vững vấn-đề?

Tôi đành trả lời ngắn gọn:

– Tôi được chỉ-định dự thi khả-năng chuyên-môn, trắc-nghiệm bằng máy *polygraph* dò-sự-nói-dối, học Khóa đầu tiên *Tình-Báo Đặc-Biệt Cao-Cấp* của Mỹ, rồi được biệt-phái qua Phủ Đặc-Ủy, chứ không do sự giới-thiệu của một nhân-vật hay đoàn-thể nào.

Tướng Bình lại đổi đề-tài. Ông hỏi tôi:

– Anh với Lê Văn Hảo liên-hệ thế nào?

Thì ra Cấp Trên vẫn chưa biết rõ sự liên-hệ ấy.

Tôi đáp:

– Lê Văn Hảo là em-khác-mẹ của vợ tôi.

Ông hỏi thêm:

– Sau vụ cộng-sản tổng-tấn-công Tết Mậu-Thân 1968 thì sao?

Tôi trình-bày:

– Hảo theo Việt-Cộng; tôi có báo-cáo lên Trung-Tá Nguyễn Mậu, hỏi đó là Phụ-Tá Tư-Lệnh/Trưởng Ngành Đặc-Biệt Trung-Uơng; Trung-Tá Mậu nói rằng: “Trong một gia-đình, có thể có người này bên này, kẻ kia bên kia; nếu anh không dính-dáng gì với y thì thôi!” Đương-nhiên TrT. Mậu và CSĐB Trung-Uơng đã cho mật theo-dõi vụ này. Thực-tế, tôi, và vợ tôi, không hề liên-lạc với anh-ta.

Tôi rất ngạc-nhiên tại sao mãi đến giờ này Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh Cảnh-Lực mới nêu vấn-đề đó ra với tôi.

Phải chăng Trung-Uơng không biết chuyện đó trước khi cử tôi ra *Miền Trung*?

Còn nếu có biết và có nghi tôi thì đâu có bổ-nhiệm tôi?

Ngược lại, tuy biết mà vẫn tin tôi thì còn nhắc lại làm gì?

Hay là mãi đến gần đây mới biết?

Tôi nhớ, trước đó không lâu, trong một buổi họp tại phòng-giấy của Thiếu-Tướng Hoàng Văn Lạc, Phó Tư-Lệnh *Quân-Khu I*, nhân khi Đại-Tá Lê Quang Nhơn, Chánh-Sở I *An-Ninh Quân-Đội*, thuyết-trình về công-tác theo-dõi các quân-nhân có liên-hệ gia-đình với Việt-Cộng—các quân-nhân này có tên trong một loại hồ-sơ đặc-biệt gọi là “*Hồ-Sơ Z*”; cách phân-loại này về sau cũng được áp-dụng đối với cảnh-nhân—Đại-Tá Nhơn đã nói: “Ngay trong năm anh+em chúng tôi ngồi họp ở đây, cũng có người có hồ-sơ Z”.

Năm người hiện-diện là Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Vùng I; Đại-Tá Phạm Văn Phô, Trưởng Phòng 2 Quân-Đoàn và Quân-Khu I; Trung-Tá Phạm Xuân Bách, Phụ-Tá Trung-Tâm-Trưởng Phụng-Hoàng Vùng I; Đại-Tá Nhơn, và tôi.

Họ có ám-chỉ gì tôi hay không?

Hắn là Tướng Bình có được “*Người Bạn Đồng-Minh*” [tên gọi mới của cố-vấn CIA] cho biết, vì chính tôi đã đích-thân kể rõ mối liên-hệ ấy với “*Người Bạn Đồng-Minh*” của tôi—rồi NBĐM Vùng I báo-cáo lên NBĐM Trung-Uơng, rồi vị này báo lại cho Tướng Bình, nên ông đích-thân hỏi tôi để ông trực-tiếp nghe cho rõ hơn?

Nguyên Bộ Tư-Lệnh CSQG/Ngành Đặc-Biệt Trung-Uơng có khám-phá ra được một Cụm Tình-Báo Chiến-Lược của Cộng-Sản Bắc-Việt hoạt-động tại Miền Nam. Cũng như Vũ Ngọc Nhạ của cố Tổng-Thống Ngô Đình Diệm, Huỳnh Văn Trọng, là Phụ-Tá của Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu, bị lộ mặt nạ là cán-bộ nội-tuyển của đối-phương. Trong việc lùng bắt đồng-bọn tại địa-phương, Trưởng Ngành Đặc-Cảnh hồi đó tại Vùng I là Chủ-Sự Phòng Cảnh-Sát Đặc-Biệt Lê Đình Khôi – nguyên là một cán-bộ VC hồi-chánh – vì đã “sơ-xuất để cho cán-bộ của địch tại địa-phương lọt lưới” nên bị nghi là Việt-Cộng nằm vùng. Khôi bị Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia cất chức, tạm giữ để điều-tra suốt nhiều tháng, xong cho trở về tiếp-tục làm việc tại cơ-quan cũ, là *Ngành Đặc-Biệt* Vùng I, bây giờ ở dưới quyền tôi*.

**Sự Thật là Lê Đình Khôi phải trả tự-do cho một nữ cán-bộ VC theo lệnh của cấp chỉ-huy trực-tiếp, hồi đó là Kiểm-Tra Võ Lương, Giám-Đốc Nha CSQG Vùng I (mà theo dư-luận thì ông này đã có quan-hệ riêng-tư với á-ta). Sau vụ đó thì chính Ô. Võ-Lương cũng đã rời khỏi Vùng I, về Sài-Gòn.*

Lê Đình Khôi hồi đó tạm-trú tại nhà của Ô. Lê-Văn Tập, một phú-gia tên-tuổi của Thành-Phố Đà-Nẵng, bạn thân của thân-phụ Khôi. Ô. Tập, có ba bà vợ, có mấy người con-gái trẻ tuổi cùng ở tại đây. Do đó, nhân-viên điều-tra tưởng rằng Khôi là con-rể trong nhà này. Nay tôi mới đến, vì chưa có chỗ ở, nên cũng tạm-trú tại đó, là nhà của nhạc-phụ tôi. Vì thế, khi *Người Bạn Đồng-Minh* muốn tìm hiểu tôi, mà cách hay nhất là nhờ chính các nhân-viên Đặc-Cảnh bí-mật điều-tra giùm, thì kết-quả là tôi trở thành *anh-em-cột-chèo* với Khôi, người đang bị theo-dõi vì bị nghi là nội-tuyển của đối-phương.

Tôi được thân-tình-viên trong nội-bộ cơ-quan CIA và *Tòa Tổng-Lãnh-Sự Hoa-Kỳ* tại Đà-Nẵng cho biết, rằng *Người Bạn Đồng-Minh* Vùng I của tôi, là Đại-Tá Kenneth Ferguson, cũng có giao cho *Người Bạn Đồng-Minh* Tỉnh Thừa-Thiên/Thị-Xã Huế đảm-trách việc điều-tra này, vì ngại nhân-viên Đặc-Cảnh trong này [Đà-Nẵng] thiên-vị về tôi, và trước kia tôi và vợ tôi ở Huế, mà gia-đình Ô.Lê Văn Tập cũng như Lê Đình Khôi cũng đều gốc Huế.

Người Bạn Đồng-Minh ngoài đó đương-nhiên phải nhờ Ngành Đặc-Biệt đồng-cấp [cấp tỉnh/thị] của mình; như thế thì hẳn nhân-viên của Sở Đặc-Cảnh Thừa-Thiên/Huế đã vào Đà-Nẵng mò-mẫm dò-la.

Tôi biết được điều đó, nên đặt thẳng vấn-đề với Ferguson.

Các cô em của vợ tôi hồi đó còn đi học, mà nhà Ô. Lê-Văn Tập là nhà lớn, có lầu, có sân, ở giữa thành-phố, nên vào buổi chiều, nhất là vào các ngày cuối tuần, có khá nhiều bạn học đến chơi, người ngoài không phân-biệt được ai là con, ai là bạn của con ông. Lê Đình Khôi – là con của Ô. Hương [Hồng Lô Tự Khanh] Loan (bạn của Ô. Tập) – đã cưới một cô trong số các cô nữ-sinh ấy, không phải là con của Ô. Tập, nên Khôi không phải là rể của Ô. Tập, tức Khôi không phải là *anh-em-cột-chèo* của tôi.

Tôi cho Ferguson xem hồ-sơ của Khôi, với giấy giá-thú, tờ khai lý-lich, chứng-minh là vợ đương-nhân không có họ-hàng gì với gia-đình vợ tôi. Ferguson vừa mừng-rỡ cảm ơn tôi, vừa luống-cuống ghi-chép những điểm cần; tôi đoán là anh đang lựa lời để biện-minh cho việc-làm của mình, mà suýt nữa là phạm phải lỗi-làm. Cuối-cùng, không thể dối lòng, anh thú-nhận:

– Tôi tưởng là anh lọt vào lưới tôi, nhưng chính là tôi lọt vào lưới anh!

Đó là câu nói chống-chế xã-giao, nhưng nó bộc-lộ đức-tính sòng-phẳng của *Người Bạn Đồng-Minh* của tôi.

Tiếp theo, tôi cho Ferguson biết thêm về một mối liên-hệ khác trong gia-đình vợ tôi, quan-trọng hơn cái mẫu tin *dởm* về anh-em-cột-chèo.

Ô. Lê Văn Tập, cha của vợ tôi (đã qua đời vào năm 1968), là thân-phụ của Tiến-Sĩ Lê Văn Hảo, Chủ-Tịch “*Ủy-Ban Nhân-Dân Cách-Mạng Tỉnh Thừa-Thiên / Thành-Phố Huế*” vào vụ *Tết Mậu-Thân*.

Vợ tôi là *chị-khác-mẹ* của Hảo, chứ không phải là một trong số các cô em.

Lê Văn Hảo đi du-học Pháp từ nhỏ, tốt-nghiệp năm 1965, về nước dạy tại các Viện Đại-Học Sài-Gòn, Đà-Lạt, và Huế, rồi vào trước vụ VC tổng-công-kích *Tết Mậu-Thân* 1968 tại Huế thì vào rừng với đối-phương.

Trước kia, vợ tôi ở với mẹ ruột tại Huế, còn Hảo thì ở Châu Âu.

Sau ngày Lê Văn Hảo* hồi-hương thì Hảo chỉ ở Sài-Gòn và Huế, còn tôi [cùng với vợ tôi] thì bị cầm chân trên *Cao-Nguyên* (Darlac, Quảng-Đức, Pleiku) từ năm 1960.

—

**Đã bỏ VC qua tị-nạn chính-trị tại Pháp từ năm 1989 và đã chết rồi.*

Tóm lại, vì biết em mình hoạt-động cho VC nên vợ tôi không liên-lạc hỏi-han gì, còn tôi thì chưa hề gặp mặt Hảo cho đến tận ngày hôm nay.

Đó là tin-tức sốt dẻo – anh-rẻ thật-sự của một nhân-vật cộng-sản quan-trọng hiện-thời – có giá-trị gấp bội phần so với trường-hợp của Lê Đình Khôi – chỉ là một viên-chức bị nghi, mà mấy tên gà-mờ gán cho là “anh-em-cột-chèo” với tôi.

Tất-nhiên Ferguson đã cho tái-kiểm-chứng, và đã có được sự thật một cách đơn-giản, nhanh-chóng, dễ-dàng.

Từ đó, anh cởi-mở và tận-tụy với tôi hơn bao giờ.

Nhưng cũng từ đó tôi phải khô nhọc với công-vụ hơn bao giờ, vì phải đương-đầu nhiều hơn với cả *khách ngoài ngành cũng như bạn trong nghề*, trong lúc còn phải đối-phó với *quân thù cả đằng trước mặt lẫn đằng sau lưng**.

**Sự-việc này đã được kể lại trong cuốn “Về Vùng Chiến-Tuyến” do Nhà “Văn Nghệ” xuất-bản năm 1996 (trang 302-03).*

Bỗng-nhiên, trên diễn-đàn vô-tuyến “PalTalk” vào ngày 23-8-2010, cựu Thiểu-Tá Liên Thành, cựu CHT/CSQG Thừa-Thiên-Huế, đã phát-biểu rằng Phan [thay vì Lê!] Xuân Nhuận, ở cương-vị Trưởng Ngành Đặc-Biệt Vùng I, ‘đã bị sa-thải khỏi cơ-quan Cảnh-Sát Quốc-Gia một thời-gian, vì đã thả một cán-bộ VC, có liên-hệ gia-đình với CS (có vợ là em của Lê Văn Hảo)’, v.v...

Lê Xuân Nhuận đã cải-chính nhưng Liên Thành vẫn giữ nguyên lời “tố-cáo” của mình.

Tiếp theo, tôi cho Ferguson biết về một liên-hệ khác trong gia-đình vợ tôi. Điều lạ là Sở Tác-Vụ, tức bộ-phận ngoại-dịch, có giao-tiếp chặt-chẽ với Người Bạn Đồng-Minh, thì không biết rằng ông Lê Văn Tập là thân-phụ của tiến-sĩ Lê Văn Hảo, Chủ-Tịch Mặt Trận Giải-Phóng Tỉnh Thừa-Thiên, mặc dù Sở Nghiên-Kế, tức bộ-phận nội-dịch, đã có đầy-đủ hồ-sơ tài-liệu về việc này. Vợ tôi và Hảo là chị em khác mẹ cùng cha. Hảo du-học Pháp từ nhỏ, tốt-nghiệp xong về dạy học tại Viện Đại-Học Huế, rồi nhân vụ cộng-sản tổng-công-kích vào dịp Tết Mậu-Thân 1968 thì bỏ vào rừng theo đối-phương. Trước kia, vợ tôi ở với mẹ ruột tại Huế, còn Hảo thì ở Châu Âu; sau ngày Hảo hồi-hương thì Hảo chỉ ở Sài-Gòn và Huế, còn tôi thì bị cầm chân trên Cao-Nguyên. Tóm lại, vì biết ếm hoạt-động cho cộng-sản nên vợ tôi không liên-lạc hỏi-han gì, còn tôi thì chưa hề gặp mặt Hảo cho đến tận ngày hôm nay.

Đó là tin-tức sốt dẻo, có giá-trị bội phần so với vấn-đề La Hưng Nguyên. Tất-nhiên Ferguson đã cho tái-kiểm-chứng, và đã có được sự thật một cách đơn-giản, nhanh-chóng, dễ-dàng. Từ đó, anh cởi-mở và tận-tụy với tôi hơn bao giờ. Nhưng cũng từ đó tôi phải

*Phóng-ảnh trang 303 “Về Vùng Chiến-Tuyến” (1996)**

**Xin lưu ý là Lê Đình Khôi cầm đầu Ngành Cảnh-Sát Đặc-Biệt Vùng I Chiến-Thuật vào thời Kiểm-Tra Võ Lương làm Giám-Đốc CSQG Vùng I Chiến-Thuật (từ 1966) – rồi đến Thiều-Tá Hồ Anh Triết làm Trưởng Ngành Đặc-Biệt Vùng I vào thời Đại-Tá Dương Quang Tiếp làm CHT/CSQG Vùng I – còn Lê Xuân Nhuận thì mãi đến cuối năm 1973 mới “về Miền Trung” vào thời Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc.*

Vậy thì: Khôi và Nhuận cách nhau 2 “thời”, vào khoảng 5 năm:

– Rõ là “rút râu cha nọ cắm cằm mẹ kia!”

Tôi trình-bày lại rõ-ràng chi-tiết việc đó với Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình [và Đại-Tá Huỳnh Thới Tây]*.

**Phải chăng Người Bạn Đồng-Minh Vùng I đã không cho NBDM Thừa-Thiên-Huế biết; hoặc có cho biết, nhưng NBDM ngoài đó không báo lại cho phía CSQG/CSDB đồng-cấp biết – hoặc có thông-báo, nhưng vì lý-do nào đó, tỷ như ngôn-ngữ (người Mỹ ít khi nhấn mạnh “elder” hay “younger” brother/sister) nên người nghe không còn nhớ đúng – về việc Lê Văn Hảo là “em-khác-mẹ”, chứ không phải là “anh” của vợ tôi.*

Bỗng tôi giật mình. Phải chăng Cấp Trên không chỉ nghi tôi vì tôi có thân-nhân là Việt-Cộng, mà lại nghi tôi vì tôi “lý-tưởng” quá chừng: không cần phe-phái, không màng cấp-chức, không thêm lợi-lộc, mà vẫn phục-vụ tận-tụy và hữu-hiệu hơn người? (Tôi đã có nghe Trung-Tá Nguyễn Hữu Hải, Giám-Đốc Ngành Đặc-Cảnh Vùng II, kể lại rằng, trong một cuộc họp tại Trung-Uơng, Đại-Tá Huỳnh Thới Tây khi đề-cập đến tôi, đã khen-ngợi tôi không tiếc lời, đồng-thời lại đặt câu hỏi: “Quái! Sao thằng Nhuận nó tài đến thế!”)

Ngưng một lát, Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình chuyển sang vấn-đề khác:

– Anh nói tóm-tắt tình-hình ở Huế hiện nay ra sao?

Tình-hình ở Huế nói riêng, và những nơi khác liên-quan đến Huế nói chung, thì tôi đã có báo-cáo lên đây-đủ rồi.

Tôi chỉ nhấn mạnh vài điểm nổi bật mà thôi:

– Về phần cộng-sản thì quả trước đây chúng đã nắm được đa-số các tay “lãnh-tự” tập-thể sinh-viên, nhất là qua vụ vụ-khống “*Chính-Quyền bắt cóc Sinh-Viên*” vừa rồi, chúng đã tạo được ảnh-hưởng trong giới phụ-huynh sinh-viên & học-sinh, giáo-chức, và cả quân-chúng nói chung.

“Nhưng tôi đã lập kế-hoạch, đích-thân chỉ-đạo và yểm-trợ cho Sở Đặc-Cảnh Thừa-Thiên/Huế sử-dụng một số biện-pháp tình-báo chuyên-môn để lật ngược lại thế cờ, làm chủ tình-hình. Hiện nay, chúng ta đã chiếm được thế thượng-phong đối với cộng-sản trong giới giáo-chức, sinh-viên & học-sinh ở nội-thành rồi”*.

—

**Xem các trang 269 và 279.*

– Về phần nội-chính?

– Tuy không có những tổ-chức nhỏ và nhiều như từ Đà-Nẵng trở vào, nhưng hai tổ-chức lớn thì rất đáng được Chính-Quyền quan-tâm: đó là “*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Giải Dân-Tộc*” và “*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng và Kiến-Tạo Hòa-Bình*”, mà cấp-thiết nhất là “*Phong-Trào*” này.

– Anh nói về *Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Giải Dân-Tộc* trước.

– “*Lực-Lượng*” ấy quy-tụ được hầu hết Phật-Tử là thành-phần đại-đa-số trong dân-chúng, kể cả công-chức và quân-nhân. Ngoài Khối *Án-Quang* xuất-phát từ Miền Trung và kiểm-soát hầu hết Phật-Giáo-Đồ khắp nơi, Đại-Tướng Dương Văn Minh đã thu-phục được hầu hết giới tín-đồ Phật-Giáo gốc Miền Nam, và Giáo-Sư Vũ Văn Mẫu đã lôi-cuốn được hầu hết khối tín-đồ Phật-Giáo gốc Miền Bắc di-cư. Đối với quốc-tế thì đó là *thành-phần thứ ba*; đối với quốc-nội thì đó là tập-hợp dân-sự lớn mạnh nhất, bao gồm nhiều chính-đảng nhất; các cấp lãnh-đạo lại là nhân-vật dân-cử có quyền bất-khả xâm-phạm.

“Điều đáng nói là cộng-sản đã len-lỏi vào, và chính-quyền địa-phương thì không dám dòm-ngó đến, phó mặc cho Trung-Uơng lo.

“Tuy thế, tôi đã có người bên trong, cho nên biết trước chương-trình & nội-dung sinh-hoạt của họ, khắp Vùng.

“Trên hết, chính tôi đã gặp, trực-tiếp nói chuyện với Thượng-Nghị-Sĩ Vũ Văn Mẫu, Giáo-Sư Võ Đình Cường, và các tay cầm đầu, nên biết ý-đồ của họ, và tôi đã có trình lên thiếu-tướng rồi.”

– Anh có chắc-chắn là không có gì đáng lo?

– Vâng, nếu họ vẫn cứ tổ-chức mít-tinh tại các sân chùa, chứ không xuống đường gây xáo-trộn trật-tự chung, như *họ đã cam-kết với tôi*, và nếu họ không xúi-giục quân-đội gây binh-biến gì, mà chỉ chờ-đợi đến ngày bầu-cử Tổng-Thống, vào cuối năm tới, như họ đã nói rõ với tôi. Tính đến hôm nay, và riêng *Miền Trung* thì thế; còn về tương-lai, và các nơi khác thì tôi không dám đoán trước...

– Còn về “*Phong-Trào Chống Tham-Những*”?

Tôi tin là Thiếu-Tướng Bình, tuy là tín-đồ Đạo Chúa, nhưng ông “sống đời công-chính theo lời Chúa dạy”, sẽ “rất công-bình chứ không thiên-vị Đạo nào”, không bao che cho người nào, nên tôi nói thẳng cảm+nghĩ của tôi:

– Chủ-đề *chống tham-những* thì hấp-dẫn đối với mọi người, kể cả một số người mà bản-thân cũng không trong-sạch gì; nhưng tham-gia vào “*Phong-Trào*” thì hầu như là chỉ có tín-đồ Kitô-Giáo*; còn xuống đường thì là những phần-tử mà quyền-lợi vật-chất hoặc tinh-thần đã quá gắn liền với cô Tổng-Thống Ngô Đình Diệm và gia-đình.

**Một số nhân-vật chính-đảng và tổ-chức khác có tham-gia vào, nhưng không đáng kể so với đại-khối hơn 301 linh-mục.*

“Dù sao, cuộc biểu-tình của họ mà bị Cảnh-Sát [do Thiếu-Tá Liên Thành chỉ-huy] đàn-áp vừa rồi cũng đã gây được một tiếng vang, có lợi cho “*Phong-Trào*”, tức là có hại cho Chính-Quyền. Đó là một bước dò đường. Tin-tức mới nhất cho biết là “*Phong-Trào*” sẽ tổ-chức xuống đường khắp nước. Từ Huế, Quảng-Trị vào các Tỉnh Vùng II thì do Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, cha xứ Phú Cam, khởi-xướng.

“Tại Thủ-Đô Sài-Gòn và các Tỉnh Vùng III, Vùng IV thì do Linh-Mục Trần Hữu Thanh phát-động.

“Khi đó thì tình-hình khắp nước sẽ rối beng; Chính-Quyền khó kiểm-soát được dân-chúng, ngay cả các Ban Tổ-Chức biểu-tình cũng không nắm vững thành-phần tham-gia. Và không ai đối-phó nổi với phản-ứng của các thành-phần bị họ chống, trong khi các phương-tiện truyền-thông trong và ngoài nước tha-hồ đổ thêm dầu vào.

“Tóm lại, ‘*Phong-Trào*’ không chờ đến ngày bầu-cử sang năm; họ muốn Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu phải từ-chức ngay; họ muốn có một Tổng-Thống là tín-đồ Đạo Kitô.”

Chuân-Tướng Bình nhắc tôi:

– Tổng-Thống [Nguyễn Văn Thiệu] cũng là...

Tôi thấy ông có vẻ thực tình muốn biết Sự Thật nên tôi trình-bày:

– Nhưng có một số phần-tử phân-biệt “*đạo dòng*” với “*đạo theo*”*. Và lại, vấn-đề không ngừng ở đó, mà là nhắm vào vai trò giáo-dân của người lãnh-đạo quốc-gia. Họ muốn có một Tổng-Thống rập khuôn cố Tổng-Thống Ngô Đình

Diệm. Tổng-Thống hiện nay không hề đối-xử phân-biệt với các tín-đồ đạo khác, không chịu lợi-dụng Chính-Quyền để tạo ưu-thế cho *Đạo Kitô* – tỷ như gia-tăng tín-đồ – mà lại lập một đảng riêng là *Đảng Dân-Chủ*, nên họ bất-mãn. Họ đồn miêng rằng Đức Tổng-Giám-Mục Nguyễn Văn Bình đã “cảnh-cáo” Tổng-Thống về khoản này.

**Trong quan-điểm đó, mãi đến thế-kỷ 21, nhà văn Nguyễn Văn Lục còn phát-biểu về Cựu-Hoàng Bảo-Đại như sau:*

“Bản thân Bảo Đại là người gốc Phật giáo, cái nhãn hiệu Thiên Chúa giáo bất quá chỉ là ‘đạo theo’ cho có lệ, và chính thức ông chưa hề bao giờ là người Thiên Chúa giáo.”

“Nổi bật nhất là nội-dung những lời thuyết-giáo của Linh-Mục Nguyễn Kim Bính tại nhà thờ Phú-Cam, Huế, mà tôi đã cho thu băng gửi trình thiếu-tướng, trong đó đã có hai đoạn tiêu-biểu cho hai phương-diện của một vấn-đề: một đoạn Linh-Mục Bính hần-học khích-động đồng-đạo, đại-ý “*người ta đã ám-hại một tổng-thống anh-minh...*”, và một đoạn ông cay-đắng phân-bua, đại-ý “*như tôi là một Cha Xứ ở Phú Cam này, có ai mà không biết tôi; thế mà cái “ngài” Đại-Tá Tôn Thất Khiên ấy, cái “đáng” Tỉnh-Trưởng Tôn Thất Khiên ấy, đến nhậm-chức ở đây đã bao lâu rồi, mà vẫn chưa hề đến thăm hỏi tôi lấy một lần...*”

Chuân-Tướng Nguyễn Khắc Bình gật đầu:

– Tôi đã có nghe cuốn băng ấy rồi.

Ông hỏi tiếp tôi:

– Theo anh thì những việc gì cụ-thể có thể xảy ra trong tương-lai gần, hậu-quả thế nào?

– Cộng-sản Bắc-Việt ồ-ạt chuyển quân và chiến-cụ vào. Quân-Lực của ta thì bị bó tay vì bản *Hiệp-Định Paris*; nếu có đụng-độ quân-sự thì điều đó thuộc thẩm-quyền của cấp Trung-Uơng. Riêng về phương-diện chính-trị nội-bộ thì tình-hình chung ngày càng xấu thêm: các cấp Chính-Quyền địa-phương không biết thu-phục dân-tâm; nhất là ở vùng ven-ô, nói chi ở vùng tranh-chấp. Đồng-bào chán ghét tham-những, mà lại khao-khát hòa-bình. Tổ-chức của nhóm các Linh-Mục Trần Hữu Thanh và Nguyễn Kim Bính là “*Phong Trào Nhân Dân Chống Tham Những để Cứu Nước và Kiến Tạo Hòa Bình*”. Một số tín-đồ Kitô-Giáo sẽ đồng-loạt xuống đường khắp nơi. Nếu không ngăn-chận thì có thể có bạo-động. Giả-dụ một số quá-khích (Việt-Cộng xúi-giục) tấn-công những người mà họ cho là đã tham-gia tích-cực vào cuộc Cách-Mạng 1-11-1963 lật đổ chế-độ *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*, mà những người ấy thì nằm bên phía “*Lực-Lượng*”, và tất-nhiên là những phần-tử này sẽ phải tự-vệ, biến thành xung-đột tôn-giáo, ít nhất cũng như

biển-cổ *Thanh-Bồ Đức-Lợi* tại Đà-Nẵng trước đây. “*Phong-Trào*” mà “làm mạnh” được thì phía “*Lực-Lượng*” hẳn cũng sẽ không chịu thua. Ngăn-chận thì bị gán cho là đàn-áp tôn-giáo; giả-dụ có kẻ bắt chước nữ-Dân-Biểu Kiều-Mộng-Thu, nằm lẩn giữa đường để cho phóng-viên chụp ảnh, quay phim, dùng làm bằng-chứng là đã bị cảnh-sát bạo-hành, xong kéo đồng-bọn vào nhà-hàng lớn ăn khao, trong lúc phản-ứng của dư-luận chung, cả trong nước lẫn ngoài nước, nhất là tại Hoa-Kỳ, chỉ nhìn vào tấm ảnh “dân-biểu mà cũng còn bị đánh ngã giữa đường” thì rất bất-lợi cho ta.

“Hơn nữa, làm sao có đủ lực-lượng để giúp văn-hồi an-ninh: kinh-nghiệm các vụ lộn-xộn ở Quận Hoài-Nhơn của Tỉnh Bình-Định*, Thị-Xã Tuy-Hòa của Tỉnh Phú-Yên*, vừa qua, cho thấy là Chính-Quyền Tỉnh *bất-lực* khi chính Cảnh-Sát của địa-phương mình bị đám lộng-hành bao vây, tấn-công. Trung-Ương cũng khó tiếp tay: chỉ nội một vụ ở *Chùa Linh-Sơn*, Đà-Lạt, mà phải cần có phi-cơ quân-sự di-chuyển *Cảnh-Sát Dã-Chiến* từ Sài-Gòn lên; nếu có biến-động nhiều nơi một lần thì làm sao mà giải-nguy?

**Xem sách “Cảnh-Sát-Hóa...” của Lê Xuân Nhuận.*

“Quan-trọng hơn hết là bọn Việt-Cộng đã xâm-nhập vào “*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng và Kiến-Tạo Hòa-Bình*”. Chúng đã hiểu rõ là tổ-chức này thù-hận chế-độ hiện-thời hơn hết (vì Sư-Đoàn của Tổng-Thống là lực-lượng chủ-yếu tấn-công Dinh Gia-Long), nên chúng lợi-dụng để có thêm những đồng-minh chung sức chống phá Việt-Nam Cộng-Hòa.

“Trong lúc đó, ‘*Phong-Trào*’ đã bắt đầu lôi kéo thêm các tổ-chức khác nữa, từ bên ngoài Kitô-Giáo – thí-dụ *Đảng Đại-Việt* – để cùng hưởng-ứng ‘*Phong-Trào*’.

“Việt-Cộng thấy rõ ‘*Phong-Trào*’ là hình-thức đối-lập hợp-pháp, nấp được vào đó là hoạt-động dễ vô cùng.

“Chúng sẽ có thể trà-trộn xúi-giục chiếm giữ công-sở, đột-nhập đồn bót, khủng-bố, phá-hoại, ít nhất là cũng thành-công về mặt chính-trị, thông-tin tuyên-truyền...”

– Theo anh thì Chính-Quyền nên đối-phó cách nào?

Tôi nghĩ đến mối ác-cảm của Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, Cha Xứ Phú-Cam, đối với Đại-Tá Tỉnh/Thị-Trưởng Tôn Thất Khiên, vì đã “*chưa hề đến thăm hỏi*” ông lần nào, và mối căm-thù của ông đối với Thiếu-Tá Liên Thành, Chỉ-Huy-Trưởng CSQG địa-phương, vì đã “*đàn áp cuộc xuống đường*” do chính ông dẫn đầu, và chương-trình hành-sự của tôi.

– Tôi xin đề-nghị Trung-Ương tạm-thời nhượng-bộ “*Phong-Trào*” một bước đầu tiên, để tiện cấp-thời vô-hiệu-hóa mọi kế-hoạch hoạt-động của họ hiện nay, bằng cách cử hai tín-đồ *Kitô-Giáo*, gốc-gác *Đệ-Nhất Cộng-Hòa* và thân-cận với giới cựu *Cần-Lao*, ra làm Tỉnh-Trưởng và Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia tại Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế...

Thiếu-tướng Bình và Đại-Tá Tây nhìn nhau.

Tôi nói tiếp liền:

– Như thế là chỉ mới giải-quyết được bước đầu, chứ chưa xong trọn vấn-đề.

“Nếu tôi còn ở *Vùng I* thì tôi, *chính tôi*, sẽ ngăn-chặn được mọi sự xáo-trộn tiếp theo, cho *Vùng I*, và do đó, cho toàn *Miền Nam*...”

*

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình, Tư-Lệnh Lực-Lượng Cảnh-Sát Quốc-Gia Việt-Nam Cộng-Hòa, đứng dậy, đưa tay bắt tay cảm ơn tôi, và kết-thúc cuộc tiếp-xúc bằng lời khuyên-khích tôi và hứa-hẹn sẽ thăng cấp cho tôi vào “*Ngày Cảnh-Lực*” 1-6-1975.

Tôi cùng Đại-Tá Huỳnh Thới Tây trở về văn-phòng Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương, lần này thì cùng đi bộ.

Tôi muốn nói lên một lời cảm ơn ông đã đề-bạt tôi, đã dành cho tôi rất nhiều đặc-quyền, đặc-ân, mà các viên-chức khác, ngang tôi, kể cả cao cấp hơn tôi, cũng không có được – đương-nhiên là trong công-vụ mà thôi. Ít nhất thì ông cũng đã bắt cả các cấp Giám-Độc phụ-tá của ông tại Trung-Ương phải đích-thân đáp-ứng ngay mọi đề-nghị của tôi; và, thay vì, như với nhiều giới-chức khác – cấp dưới dâng nạp quà cáp lên cho cấp trên – thì ông ngược lại đã cho riêng tôi mỗi tháng 20,000 đồng, tương-đương gần nửa tháng lương của tôi, để thuê nhà ở, vì tôi phải rời gia-đình mà ra *Miền Trung* – tất-nhiên với sự tán-đồng của Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình.

Nhưng tôi không nói ra được lời cảm ơn đó, vì nó có vẻ nịnh-hót thế nào ấy – một việc mà tôi không bao giờ làm, cho nên đã bị thiệt-thòi từ hai mươi bảy năm nay.

Chúng tôi lặng-lẽ bước bên cạnh nhau, trước những cặp mắt ngạc-nhiên của nhiều sĩ-quan gặp trên đường đi.

Cuối cùng, như để đánh tan bầu không-khí lạt-lẻo ấy, và lấy lại thế chủ-động, Đại-Tá Tây nói với tôi:

– Qua Sắc-Phục thì có tiền...

Câu nói ngắn-ngủi mà tôi nghe như nói lên tâm-tư của một số đồng viên-chức chỉ-huy Ngành Đặc-Cảnh thời bấy giờ.

Sau đó, ông không quên trao tiền thuê nhà cho tôi, và nhắc tôi cần gì thì giải-quyết gấp với các Giám-Đốc hữu-quan, để còn rời Sài-Gòn sớm mà ghé thăm gia-đình hiện ở Nha-Trang... .

*

Tôi vừa về đến Nha-Trang thì nhận được tin Trung-Uông đã cử hai nhân-vật khác đến thay Đại-Tá Tôn Thất Khiên và Thiếu-Tá Liên Thành trong chức-vụ Tỉnh/Thị-Trưởng và Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế.

Tân Tỉnh/Thị-Trưởng là Đại-Tá Nguyễn Hữu Duê.

Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực *Vùng I*, nhắc tôi ra Đà-Nẵng gấp, để cùng ông ra Huế chủ-tọa lễ giao-nhận chức-vụ Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế, giữa Thiếu-Tá Liên-Thành và Trung-Tá Hoàng Thế Khanh.*

—————
*Xem “*Trung-Tá Hoàng Thế Khanh*”, trang 367.

Những lần trước, tôi có thể ở lại với gia-đình vài ngày; vì tuy ở xa nhiệm-sở, dù ở Tỉnh/Thị/Quận nào khác, kể cả những ngày ở Sài-Gòn và ở Nha-Trang, nhưng qua một hệ-thống liên-lạc đặc-biệt mà tôi đã tự mình sắp-xếp và đặt trong tình-trạng thường-trực 24/7, tôi vẫn liên-tục trực-tiếp điều-khiển và giải-quyết mọi việc ở cơ-quan.

Lần này thì tôi phải gọi Hãng Hàng-Không *Air Vietnam* yêu-cầu dành chỗ ưu-tiên để sáng hôm sau tôi ra Đà-Nẵng ngay**.

—————
***Bản gốc Chương này đã được in trong cuốn hồi-ký “Về Vùng Chiến-Tuyến” do Nhà “Văn Nghệ” ở Nam California, USA, xuất-bản năm 1996, nay được in lại, giữ nguyên tất cả các sự-kiện và nội-dung cốt-yếu – chỉ thêm vào một số hiệu-đỉnh, phụ-chú, giải-thích cho đầy-đủ và rõ-ràng hơn mà thôi.*

LÊ XUÂN NHUẬN

Nguồn: <https://tienglongta.com/2019/03/22/hoi-ki-thieu-tuong-nguyen-khac-binh-cua-le-xuan-nhuan/>

www.vietnamvanhien.org

